

XXVII. ÉVFOLYAM, 2017/4. SZÁM

2017. TÉL

franka

Interjú:

Veronika nővér karácsony ünnepéről

Szakkollégium

7. oldal

Gérecz Attila,
a forradalmár

8. oldal

Mikulás-műsor Arany Jánossal

11. oldal

Dr. Hegedűs András
emlékei

14. oldal

Szent Ferenc karácsonya

Greccio aprócska falu a sabin Rieti mellett. A falutáblán a helynév mellett egy lélegzetelállító üzenet: Greccio testvérvárosa Betlehem! Ahol az Üdvözítő, az Örök Ige, a második isteni személy megszületett!

Hogyan került csaknem 800 év után ez a kis jelentéktelen olasz falu ilyen méltóságos rangra? – Egy szintén jelentéktelennek látszó emberke, követve szíve vágyát és tüzeit, Jézus nyomába szegődött, hogy minél hűségesebben kövesse, hozzá váljon hasonlónak.

Immár 793 éve annak, hogy Szent Ferenc – a Szentföldön tett látogatása után, ahol nyitott

szívvél átélte Jézus földjének kicsinységét – 1223-ban, tehát három évvel közeli halála, pontosabban tranzitusa előtt, a pápa akkori szálláshelye közelében, Rieti városa mellett, egy magas sziklafal egyik barlangjában, ahová rendszeresen visszahúzódott imádkozni, színre vitte Jézus születését. Tette ezt szíve tisztaságában és jókedvvel. Ezt a tiszta jókedvet érezte meg rajta Greccio gazdag polgára, Giovanni Velita, aki 1223 telén, Szent Ferenc kérésének eleget téve, istállóknak rendezte be a barlangot, szalmával felhintette, jószágot kerített, ökröt és szamarat, hozzá bárányokat, majd egy kismamát apró gyermekével. Szent Ferenc először teremtett az első igazi Betlehem után egy másikat, annak a mását. De a lélek, mely mindkettőt megtöltötte, ugyanaz volt. Jézus Lelke, a Szentlélek ihlette a Poverellót, és azóta a keresztény ember számára karácsony az a betlehemi barlang,

aminek Ferenc azt megálmodta. (Vértesaljai László jegyzete 2016 januárjában Ferenc pápa grecciói látogatásáról)

Merünk-e álmodni, legszebb vágyainkat megálmodni, az álmok útján elindulni, s hiszszük-e, hogy álmaink megváltoztatják ezt a világot? Mert Szent Ferenc álma ma is formál. Igaz, nem egyedül tette, hanem együtt álmodott Istennel. Olyasmit álmodott, amiről Isten öröktől fogva álmodik, s bár álmát keresztülhúztuk a bűn, a szenvedés és halál véres borzalmával, Ő mégsem hagyja abba. Mindaddig folytatja, míg tiszta álma fel nem ragyog a teremtett világban, s a mi örök sorsunkban. Van-e bátorságunk nekünk is vele álmodni? Megtisztítjuk-e karácsonyunkat a világ szennyétől, hogy álmunk Őhöz vezetessen, s részünk legyen az új világ születésében bennünk és körülöttünk?

A karácsonynak ez a tétje!

P. PAPP TIHAMÉR OFM HÁZFŐNÖK

franka

Az esztergomi Temesvári Pelbárt
Ferencs Gimnázium és Kollégium,
valamint a Pax et Bonum Esztergomi
Ferencs Diákegyesület lapja

XXVII. évfolyam, 2017/4. szám
2017. tél

Cím:

2500 Esztergom,
Bottyán János u. 10.

Tel.:

06 (33) 898-098

E-mail:

franka@frankaegom.hu
paxetbonum.esztergom@gmail.com
(Diákegyesület, öregdiákok)

Web:

www.frankaegom.hu

Felelős kiadó:

P. Lukovits Milán OFM

Felelős szerkesztő:

Keppel Dániel

Szerkesztő-munkatárs:

Kedves Ilona

Címlapfotó:

Szamosvári Zsolt (www.szphoto.hu)

Lapterv:

Szedes Balázs Péter © 2015

Nyomda:

Spori Print Vincze Kft. (sporiprintv.hu)

Laudetur!

A szavaknak, gesztusoknak is van hőfokuk. A pengeszájjal mondott hideg szó, fagyos tekintettel kísérvé nem sok jót jelent. A meleg szókkal mondott üzenet szívderítő. Jézus a miénknél melegebb éghajlatú országban született; nem tudjuk pontosan, hogy az év melyik szakában. Mivel mi télen ünnepeljük, karácsonyi énekeink többször említik, hogy akkor és ott hideg volt. „Nem jutott neki hely a szálláson, csak a hideg istállóban. Rá meleget a marha lehel. Rossz a kiscsizmája, sír a ködmöne...” Isten egy hideg világba lépett be. De meleg szókkal szól az emberhez. Nem hideg rendreutasítással, vagy fagyos közönnyel büntetve. Az ökör és a szamár felmelegítette az istálló levegőjét, de Jézus melegítette át azt a helyet, ahol megfordult, és szeretné, ha átmelegedne az ember szíve, otthona, kapcsolatai. Még a Golgotán is meleg szavakat mondott: „Még ma velem leszel a paradicsomban. Asszony, íme, a te fiad! Atyám, kezébe ajánlom lelkemet!”

(Ebben a kis írásban visszakérem a „meleg” szót. Kádár János mondta, hogy a krumplilevest hívják krumplilevesnek. Nehogy már a feleségét szerető férfit, vagy a férjéhez ragaszkodó asszonyt „hidegnek” kelljen nevezni, mert ő nem „meleg”. Meleg az, ami magas hőfokú, konkrét vagy átvitt értelemben egyaránt.)

Gyökössy Endre írja: Uram, tanítgass bennünket, hogy míg élünk, meleg szóval szóljunk!

Mindenkinek azt kívánom, hogy ilyen szavak jussanak a fülébe, az eszébe és az ajkára ne csak Karácsonykor, de akkor különösen!

P. Lukovits Milán
igazgató

Beszélgetés szegénységről és karácsony misztériumáról

* Mária Veronika ferences szegénygondozó nővér

Kilencven éves a Ferences Szegénygondozó Nővérek Rendje, amelyet Egerben alapítottak, anyaházuk pedig Esztergomban működik. Jóllehet kevesen vannak és ritkán esik szó működésükről, pótolhatatlan feladatot látnak el. Azok közé mennek, azok között élnek, akik felől a társadalom inkább elfordítja a tekintetét. Krisztust hirdetni a nélkülözőnek, a gondviselésbe vetett bizalmat ápolni vagy élesztgetni a bajba jutott embertársunkban olyan életcél, amelyet csak akkor lehet hitelesen megvalósítani, ha annak alapja a mély hit, az imádságos lelkület. Veronika nővérrel, a rend általános főnöknőjével beszélgettem szegénységről és a Szent Ferenc-i lelkületről – mindezt a közelgő karácsonyi ünnep fényében.

✚ *Belépve a Szent Ferenc-bazilika altemplomába Assisiben a sok lenyűgöző freskók között fel tűnhet a figyelmes szemlélőnek egy érdekes kép, amely Szent Ferencet nem mindennapi helyzetben ábrázolja, akkor, amikor a Szegénység Úrnővel lép frigyre. Elgondolkodtató, hogy miért éppen*

a szegénységet választotta társául Ferenc és nem például az alázatot vagy a bölcsességet, vagy bármely mászt az erények közül.

– Szent Ferenc szegénységével kapcsolatban – akár műveit nézve, akár azokat az írásokat, amelyek róla szólnak – engem

mindenekelőtt az istenképe ragadott meg nagyon mélyen. Jóllehet nagyon sokszor beszél Isten hatalmáról, fönségéről vagy csodálatos, megközelíthetetlen voltáról, sőt néha jelzőket sem talál a magasztalására, mégis meglátja és felismeri azt, hogy ez a hatalmas és dicsőséges Isten szegénnyé tud lenni. Jézusban, a megtestesülés titkában Ferenc ezt a szegénységet és alázatot szemléli. Az isteni létezés teljes önátadás, semmit sem akar megtartani magának. Egyszóval az Isten képes annyira szegénnyé lenni, hogy emberként jön el ebbe a világba – ez nyugózi le Ferencet. És ha az Isten Krisztusban láthatóvá teszi, hogy képes ennyire kilépni önmagából, akkor ő sem tehet mást, neki is önmagát kell adnia, önmagából kilépve. Ez

Szent Ferenc szegénységének az alapja. Tulajdon nélkül élni és semmit sem birtokolni, azért, hogy belépesen a krisztusi szegénység gazdagságába. A semmit sem birtoklás azután odáig terjed, hogy még saját magát sem akarja birtokolni, képes lesz saját, szuverén akaratáról is lemondani. Ferenc a jót sem tulajdonítja magának, megérti, hogy még ezt is Isten műveli általunk. Olyan nagyfokú isten-központúság van az ő életében, hogy már mindenben őt látja. És azért, hogy ez az Isten közel férközhessen a szívéhez mindenből és minden téren ki kell üresednie, ha tetszik ily módon szegénnyé válnia. Én tehát ebben látom a ferenci szegénység lényegét. Semmit sem akarok magaménak mondani, nem akarok semmihez sem ragaszkodni, azért, hogy egészen üres legyen a szívem, hogy egészen az Istené lehessenek.

☞ *A fizikai sikon megélt szegénység vagy nélkülözés – hiszen ilyen értelemben is beszélünk kell róla – furcsa módon még segítség is lehet ebben?*

– Ki merem jelenteni, hogy igen. Szent Ferenc sokszor beszél arról, hogy ha van valamink, azt védelmeznünk kell. Azon jár az eszünk, hogy birtoklott javainkat hogyan tartsuk fenn, egyszerűen gondokat von maga után. Ezt nagyon tisztán tapasztalhatjuk az életünkben. Azt látom Szent Ferencnél, hogy ő nem akar ezekben a gondokban elmerülni, ezektől is szabad akar maradni. A szegénység számára szabadság. Ahol a kincsem, ott a szívem. Ha nincs semmim, akkor a szívem szabad, és az Isten lehet a mindenem.

☞ *Tehát a szegénység csak abban az esetben lehet érték és bizonyos értelemben még a nélkülözésben is elviselhető, ha közben az ember teljesen az Istenre irányítja a figyelmét.*

– Igen. Önmagában az, hogy az ember nem birtokol semmit, vagy hiányt szenved bizonyos dolgokban, az természetesen nem boldogít. De ha ebbe beengedjük

az Istent, és úgy tudjuk vállalni a szegénységet, hogy Isten legyen az igazi gazdagságunk, akkor mindent boldogabban tudunk elviselni.

☞ *Szegénység Úrnőről beszél Szent Ferenc, még ebben az allegorizált formában is magasztos voltát hangsúlyozza. Nemrégiben láttam egy színdarabot a Nemzeti Színházban, amely Szent Ferenc életéről szólt. Egyfelől mehökkentett a várt katarzis teljes hiánya a darab egészét nézve, másrészt pedig zavart az a jelenet, amikor Ferenc nem a Szegénység Úrnővel, hanem bárgyú módon a Szegénység Kisasszonyával lép frigrre. Már maga az elnevezés is degradáló, és ezt azért tartom nagy problémának, mert valahol pontosan ebben kereshető vagy ragadható meg a ferences lelkület esszenciája. Nem mindegy – különösen az elmondottak fényében –, hogy úrnőről vagy ügyefogyott kisasszonyról beszélünk. Ha a szegénység a Krisztusban rejlő gazdagság lehetősége, akkor az csak egy úrnőhöz méltó. De mit értsünk konkrétan ezen a gazdagságon?*

– Az Istenben rejlő gazdagság elsősorban a vele való személyes kapcsolatot jelenti, ennek a lehetőségét, az ebből származó lelki békét, örömet, a rácsodálkozást, az imakérések meghallgatását, gyógyulásokat és szabadulásokat. Számomra azt jelenti ez a fajta gazdagság, hogy tudom: ő van, itt van a szívemben, bármikor odafordulhatok hozzá, reményt ad nehéz helyzetekben. Ezt sem vagyom, sem pedig más ember nem tudja megadni. Isten ezen gyönyörűsége csak akkor érhető el, ha belül igyekszem üresnek lenni.

☞ *Karácsony misztériumában, a megtestesülés csöndes egyszerűségében is a szegénység kontextusával találkozunk úgy teológiai, mint materiális értelemben. Ha így tekintünk a betlehemi jászol minden fényűzést és pompát nélkülöző képére, milyen üzenet sugall ez a mai embernek?*

– Jézus példát mutat ebben is. A szegény környezet és a kitaszított tudatos vállalásával egyúttal

**Ferences
Szegénygondozó**

Nővérek:

M. Márta, M. Lúcia,
M. Jácinta, M. Veronika
általános főnöknő és
M. Ágnes házfőnöknő

tudtukra adja, hogy mindez nem egy Isten nélküli világban történik. Az Atya gondoskodik róla, akár Mária és József által, akár az angyalokon vagy álmokon keresztül. Arra adhat reményt, hogy Isten mindenhol ott van, gondot visel ránk. Saját életünkben is azt tapasztaljuk, hogy amikor szegények tudunk lenni, vagy utolér bennünket a szegénység, akkor sokkal jobban felismerhetjük a gondviselést. Ha megvan mindenünk, akkor hajlamosak vagyunk a saját erőnkben bízni. Ezért a szegénység számomra nagyon összefügg a bizalommal is. Kibe vagy mibe helyezem a bizalmamat? A vagyonomba? A hatalmamba? A kapcsolataimba? A másik emberbe vagy saját magamba? Vagy az Istenben van minden bizalmam? Kitől és mitől várok segítséget? Jézus születésében azt látom, hogy csecsemőként a legkiszolgáltatottabb ember. Vállaja ezt a tehetetlen állapotot, hogy egyszer s mindenkorra megmutathassa a világnak: az Atya gondoskodik róla. A megtestesülés titkát szemlélve növekedhet a bizalmunk Istenben, aki rólunk is ugyanúgy akar gondoskodni, mint egyszerűen volt Fiáról. Ez karácsony legszebb üzenete.

☪ *A betlehemi jászol körül közösség formálódik. Könnyebben találunk egymásra a nélkülözésben?*

– Csodák vannak, ugyanakkor ritkán történik olyan, hogy az Isten „lepottyant valamit az égből” – másokon keresztül segít. Hadd mondjak el egy személyes történetet! Amikor Szécsényben szolgáltam, egyszer csak betoppant egy család, egy anya három gyermekével, akik az „apa” elől menekültek. Szerettek volna eljutni valahova, ebben kérték a segítségünket, de előtte még meg akartuk etetni őket – különösképpen arra való tekintettel, hogy már egy ideje nem ettek. Nagy megdöbbenésemre tényleg minden ebédünk elfogyott – egyébként déltájban érkeztek –, és hát gyorsan azon mesterkedtem, hogy valahonnan legalább tésztát szerezzek. Még föl se értem a konyhába, amikor váratlanul csöngettek, és egy nagy tepsi rakott krumplival állítottak be, kérdezve, hogy elfogadjuk-e. A szomszédos iskolából hozták. Számomra ez óriási élmény volt. Az Isten tényleg gondoskodik rólunk, gondoskodott a menekülő családról. Valaki éppen akkor jön, éppen akkor ajánl föl valamit, vagy éppen akkor szól hozzám, amikor arra igazán szükségem van. Jézusnak a keze és a lába lenni a világban – ez a feladatunk. Rajtuk keresztül jut el máshoz az ő szeretete és gondviselése, bármelyikünket használhatja a másik életében.

☪ *A Ferences Szegénygondozó Nővérek Rendje a szegényeket szólítja meg. A nővérek számára kik jelentik a szegényeket?*

– Nem olyan egyértelmű, hogy ki a szegény – sokat szoktunk gondolkodni és beszélgetni erről. A szegénységnek sok arca van, mégis legtöbbször az anyagi gondokkal küzdő embertársainkra gondolunk. De számunkra az is szegény, akinek bár megvan mindene, mégis egyedül érzi magát, nincs embere. Úgy is lehet valaki szegény, hogy a lenézett, a társadalom perifériájára taszított emberek között tartják számon. Nagyon sokféle módon mutatkozik meg a szegénység, ezért a szolgálatunk is sokféle. Itt Esztergomban például hittanórákat is tartunk vagy bibliaórákat, mert szegénységnek gondoljuk azt is, ha valaki nem hallott Istenről. Nagyon érdekes, sok esetben nem is mi határozzuk meg, hogy kikhez szóljunk. Bekopognak hozzánk, keresnek bennünket; vagyis – a mi értelmezésünkben – maga az Isten küldi hozzánk azokat, akik rászorulnak valamiben a segítségünkre. Adott helyen, és amire

leginkább szükségük van. Szécsényben idősothont tartunk fenn, Siófokon főleg a házi gondozásban élők látogatjuk, de ez igaz Esztergomra is. Mégis néha nehéz megtalálni, hogy mi is az, amire a másoknak igazán szüksége van...

☪ *Pontosan ezt akartam kérdezni. Ma Európában azt látjuk, hogy istentagadó, egyenesen keresztényellenes és liberális politikusok, az eutanázia és az abortusz, a nemek közti különbségek elmosásának főszószólói harsognak toleranciáról és a segítségnyújtásról. Elgondolkodtató tehát: mit is jelent az igazi segítségadás? Mikor tudjuk, hogy tényleg segítünk-e és nem éppen az ellenkezőjét érjük el?*

– Ez valóban nehéz kérdés. Sokszor hozzánk is becsöngetnek, hogy élelmiszer vagy gyógyszer kell. Persze ez is segítség tud lenni az ilyen embernek, de azért fölmerül a jogos kérdés, hogy ha én mindig kiszolgálom ezeket az igényeket, akkor tényleg igazán segítke-e, vagy meghagyom abban az állapotukban, amiből éppen hogy ki kellene vezetnem őket. Bármilyen különös, az is segítség lehet, ha pusztán csak meghallgatom a másikat. A kérések mélyén sokszor ez a szándék húzódik meg. A felületi gondok mögött súlyosabb problémák is lehetnek. Ha az életkörülményeken nem is tudunk javítani, de emberszámba vesszük a rászorulókat, meghallgatjuk, belülről adunk valamit.

☪ *Ha így készülénk karácsonyra, Jézus születésének ünnepére, akkor tényleg boldogabb világ köszönthetne ránk.*

– Személyességet kell vinni már a készületünkbe is. Családon belül és munkahelyen egyaránt. Figyelmesebbnek lenni, törődni egy kicsit jobban a másikkal – ezek nem kívánnak anyagi ráfordítást. Az ilyen személyes találkozások sokkal nagyobb örömet jelentenek, mint bármilyen kézzel fogható ajándék. A szívből jövő szeretet megtapasztalása tud igazán boldoggá tenni. Adhatunk ajándékot is természetesen, de ha megérezem, hogy ezt mekkora szeretettel kaptam, máris az válik fontosabbá. Valahol az Isten is ilyen. Nem tárgyakat akar nekünk adni, hanem személyes közelséget, szeretetet, belső melegséget és békességet. Ha én karácsonykor ezt akarom továbbadni, akkor azzal magát az Istent adom tovább, az ő szeretetét, és ettől válok én is igazán boldoggá...

————— KEPEL DÁNIEL

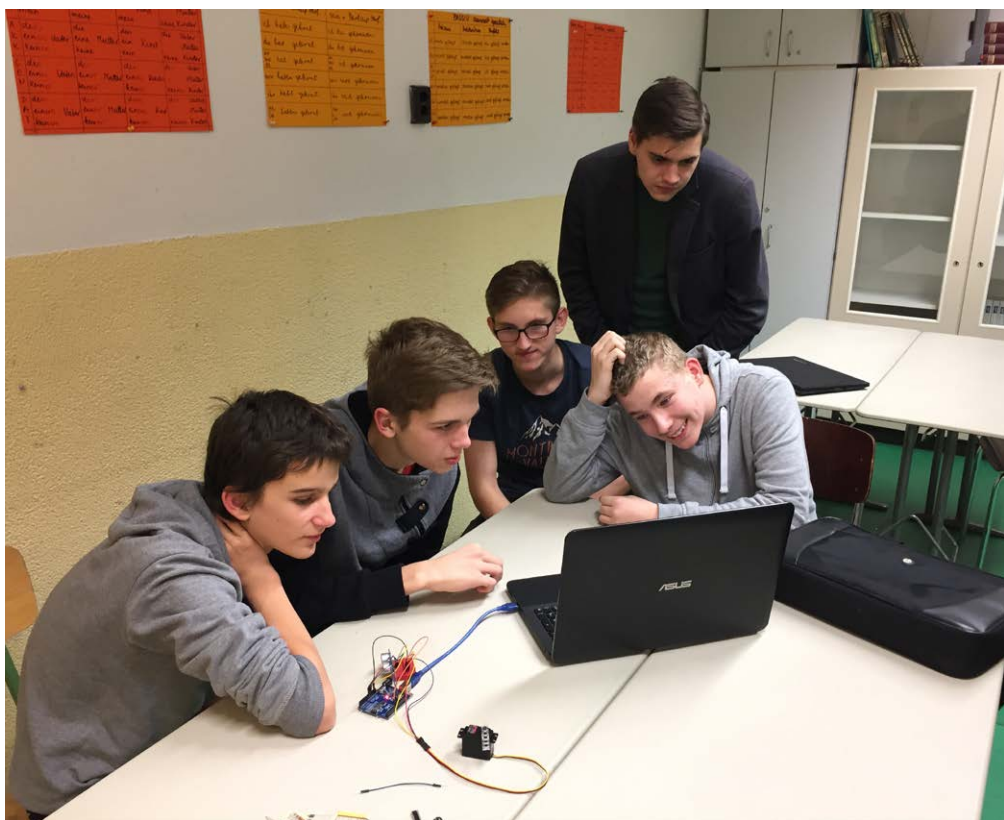
Az elmúlt években folyamatos beszédtema a Frankában is – a legtöbb közoktatási intézményhez hasonlóan –, hogy miként tudnánk megújulni, hogyan lehetne az iskola értékeit megőrizve, ugyanakkor a változó világ elvárásainak is megfelelően átalakítani a képzési rendszerünket. Az egyik ötletünk a 2017/18-as tanévben el is indított, úgynevezett szakkollégiumi rendszer volt, melynek központi gondolata, hogy az amúgy is rengeteg időt a kollégiumban töltő diákoknak szeretnénk olyan foglalkozásokat szervezni, amelyek a délelőtti tanításon nem elérhetőek, de a rajtuk szerzett tudás hasznos a számukra.

A hagyományos tárgyaktól eltérő képzéseknek az is a nem titkolt célja, hogy segítsünk a fiúknak olyan dolgokkal megismerkedni, amelyek hatással lesznek a gondolkodásukra, a személyiségükre és a szabadidejük eltöltésére.

Sport, művészeti, informatikai-kommunikációs és közszolgálati szakkollégiumok elindítását terveztük, és mindegyik területen legalább 3 foglalkozás választását kértük azoktól az elsősorban 9-10. osztályos diákoktól, akik érdeklődtek a program iránt. A jelentkezések leadása után azonban át kellett gondolnunk a terveinket, mert a legtöbb fiú vegyesen választotta a foglalkozásait a négy területről, így tisztán egy-egy szakkollégiumba tartozó diák alig akadt. Ezek szerint a tanítványaink érdeklődési köre elég széles, és kevesen akarnak igazán specializálódni. Sebjaj, hisz a rendszert úgyis az igényekhez szeretnénk alakítani!

Az év elején meghirdetett foglalkozások mindegyikét az első évben nem tudtuk még elindítani. Ennek egyik oka az, hogy a diákok alig mutattak érdeklődést néhány olyan értékes foglalkozás iránt, mint a filmkészítés, a rovásírás, az ikonfestés vagy az önvédelem. A másik ok, hogy sokkal nehezebb számítógépes grafikát vagy éppen honlapkészítést tanító szakembert találni, mint azt előtte gondoltuk.

A foglalkozások vezetéséhez szerencsére sok területen a tanári karban is akadtak

Új programok az iskola életében

* Szakkollégium

önkéntesek, de az öregdiákjaink közül is többen beszálltak a szakkollégium elindításába. Talán ezt érzem a legnagyobb pozitívumnak az egész programmal kapcsolatban, hiszen ezek az egyetemista fiúk sokkal többet tudnak adni a diákjainknak az aktuális tananyagnál. Hídat képeznek az iskola múltja és jelene között, s a továbbtanulási irányok tervezéséhez is kézzelfogható segítséget tudnak nyújtani a csoportjaikban tanulóknak.

A szakkollégium még messze áll a végleges formájától. Bizonyára időbe telik még, mire annyi és olyan foglalkozást tudunk majd elindítani, hogy mindenki találjon magának kedvére valót. A végleges formáját majd az évek tapasztalata, a diákok és a nevelők meglátásai alakítják ki, de úgy gondolom, már így is nagy dolog, hogy a kollégiumban (a teljesség igénye nélkül) robotikát, programozást, műszaki rajtot, latint, katonai alapismereteket, orgonálást, lövészetet vagy éppen elsősegélyt is tudnak a frankások tanulni.

— SZÁNTHÓ GELLÉRT IGAZGATÓHELYETTES

Nemzeti ünnep rendhagyó előadással

* Gérecz Attila forradalmárra emlékeztek a diákok

Rendhagyó iskolai ünnepség keretében Gérecz Attila öttusázó, költő, forradalmár tragikusan rövid életútját ismerhették meg a gimnázium diákjai október 23-án, az '56-os forradalom és szabadságharc emléknapján.

Hajnal Géza mérnök, egyetemi docens, egyben Gérecz-kutató vendégszereplésével közel három órán át tartó megemlékezéssel töltötték a gimnázium diákjai a nemzeti ünnepet. Hajnal vetített képes előadásban mondott el mindent, amit a fiatal mártír, Gérecz életéről, költészetéről és a szabadságért vívott küzdelméről tudni lehet. Monológját több ízben is versek,

táncbetétek szakították meg, amelyet szintén diákok, a szentendrei ferences iskola tanulói és Gérecz egykori pesti iskolája, a Kölcsey Gimnázium egyik tanulója adtak elő, valamint előzetes egyeztetést, felkészülést követően saját diákjaink. Ily módon Gérecz Attila költői oldala is megelevenedett a tanulók előtt, csakúgy, mint sportteljesítménye, az öttusázás terén elért

sikerei és a haláláig tartó csillapíthatatlan forradalmi lelkülete.

Az előadó változatos, jól felépített koreográfiával dolgozott. Amikor lankadt volna a diákság figyelve a Szigeti veszedelem zenekar szötte tovább a megemlékezés fonalát Gérecz-versek megzenésítésével. Talán nem túlzás azt állítani, hogy az ünnep csúcspontját az a boldog Özsébhimnusz jelentette, amelyet iskolánk énekkara adott elő. A vers szövegét Gérecz Attila írta még a börtönben raboskodva, s cellatársa, a Kodály-tanítvány Ottó Ferenc zenésítette meg. Pálmai Árpád karnagy feldolgozásában csendült fel az Özsébének, melynek refrénje („áldd meg hazánk, hogy a remény átölelje lelkünk”) elementáris erővel kötötte fájó múltunkat a jelenhez.

Gérecz Attila 1956. november 7-én hunyt el. Túlélte borzalmas börtönéveket, vallásokat, megszökött börtönből, bujkált és éhezett, ha kellett rettegett és félt, ha lehetett gondolataival erőt adott környezetének, életét sohasem féltette. Szabadságszeretete összeforrt az igazság keresésével és annak mindenáron történő érvényesítésével. Édesanyját, amikor csak lehetősége adódott rá, mindig felhívta telefonon, és csak egyszer volt elővigyázatlan – azon a napon... A Dunát át tudta úszni áradáskor is fegyőrökkel a nyomában, de a tankból érkező alattomos gépfegyvertűz elől nem menekülhetett...

Mint Mansfeld Péter, Gérecz is a szabadság ikonikus példája lehet a fiatalság számára. Idén erről szólt az '56-os megemlékezés néhány száz diáknak Esztergomban...

KEPPEL DÁNIEL

Fotó: FOA

Tapasztalatszerzés és önfejlesztés...

* Továbbképzés a Ferences Ösztöndíjprogram keretében

2017 december első hétvégéjén került sor a Ferences Ösztöndíjprogramban résztvevő diákok továbbképzésére. Ezen eseményen iskolánk több diákja is részt vett a 9/A, 10/A, 11/A, 11/B, 12/A és a 12/B osztályból. Többféle képzésben is részesültek a három ferences gimnázium tanulói. Ezen képzések a kommunikációs tréning, pályaorientációs tréning és az önismereti tréning voltak. Ezekben a diákok aszerint oszlottak el, hogy hányadik alkalommal vettek részt az ösztöndíjprogramban.

Iskolatársam és én a kommunikációs tréningen képeztük magunkat, amely során a prezentációs készségeinket igyekeztük fejleszteni. A tréning négyszer három órán át tartott, amin többi csoporttársunkkal együtt sok érdekes feladat által gyakorolhattuk az előadásmódot. Ezen interaktív elfoglaltságok játékos módon vezettek minket a prezentáció rejtelmeibe. Az első tréning folyamán a csoportvezetőnk, Rabcz István a kezdetben

szűkített légkör feloldására egy másfél perces bemutatkozást adott ki feladatul. Ezután két profi prezentációt tekintettük meg videón, és azt elemeztük, hogy mitől lesz jó egy előadás. Ebéd és rövid intermezzo következett, majd indult is a második felvonása a tréningnek. Itt improvizációs készségeinket tehetjük próbára, majd mindenki kijelölte, hogy miben szeretne fejlődni a hétvége során. Ezt követően István elmondta, hogy fő feladatunk egy

négyperces előadás elkészítése lesz, amihez mi választhattunk témát és mentorpartnert. A második foglalkozás ezen előadás vázlatának elkészítéséről szólt. Ezt a foglalkozást vacsora követte és közös fakultatív programok a többi iskola tanulóival. Másnap a reggeli után kezdődött a harmadik képzés, amikor is prezentálásra készültünk fel, és előadtuk, valamint videóra is vettük azt.

Ebéd előtt körbevezették a csoportot a máriabesnyői bazilikában és a kegyhely nevezetességein. A tréning negyedik, egyben utolsó szakaszát, ami nagyjából két és fél órát vett igénybe a videó felvételek visszanezésével és elemzésével töltöttük.

Számunkra a két legkedvesebb program a második foglalkozás elején történt improvizációs készségeket fejlesztő, *Meggyőző hülyeségek* nevezetű játék, valamint a prezentációs videók elemzésének folyamata volt. Mindkét program nagyon hasznosnak tűnt a későbbi előadásaink szempontjából, mivel az elemzés során megtapasztalhattuk saját hibáinkat, míg a másik feladat által sokat tanulhattunk a rögtönzés fontosságáról. Összességében az egész tréning nagyon hasznos volt a tapasztalatszerzés és hibáink javítása szempontjából.

____RÉTHY BERTALAN (11/B) ÉS KOVÁCS PÁL (11/A)

Progresszív hazaszeretet

* Kaiser Ottó fotóművész kiállítása a Kákonyi Galériában

2017. november 7-én nyílt meg Kaiser Ottó fotográfus, fotóművész Kárpát-medence feketén-fehéren című kiállítása a ferences gimnázium falai között működő Kákonyi Asztrik Kortárs Galériában. Bánhidy Vajk történész, tanár megnyitóbeszédében arra fektette a hangsúlyt, hogy a hazaszeretet újfajta, egyben progresszív kifejezőmódjáról beszéljen a fotók kapcsán. A megnyitón a szokásoknak megfelelően az iskola énekara is közreműködött Pálmai Árpád karnagy, egyházzenei vezetőjével.

November 7-én, Cérecz Attila '56-os forradalmár meggyilkolásának évfordulóján került sor Kaiser Ottó fotográfus kiállításának megnyitójára a Kákonyi Galériában. A fiatalon elhunyt mártír emléke szervesen kapcsolódott a kiállítás alapvető témájához, hiszen Kaiser Ottó fotósorozata a Kárpát-medence magyarságának életébe adott bepillantást a táj, az épített emlékek, valamint portrékon keresztül. A kiállítás három terme mintegy lírai költemény szűkülő képe lépésről lépésre haladt a tájtól az emberig.

A rendezés során tehát konkrét tematika bontakozott ki, amely a kiállítás egészének jelentésárnyalatát is gazdagította. Kaiser Ottó fotói túl azon, hogy minden egyes képen a létezőn keresztül megragadható létet magát értelmezik, annak rejtett aspektusait tárják fel – úgy, mint harmónia, otthonosság-érzet, szorongás, elmúlás, ellentétek, élet és halál, kiteljesedés és reménytelen jövőbe pillantás –, a magyarságtudat eredőjéből is megközelíthetők. Bánhidy Vajk erre helyezve a fő hangsúlyt, a magyarság megvallásának újfajta

lehetőségéről, a magyarság történelmi és kulturális múltjának progresszív kifejezéséről és megőrzéséről beszélt. Véleménye szerint Kaiser Ottó a tájon, az épített emlékeken és a portrékban felsejlő sorsokon keresztül annak a magyarságnak állít emléket, mi több, abba a magyar valóságba vonja be a szemlélőt, amely dacolva a történelem viharaival, átélve nemzeti tragédiákat vagy egyéni megpróbáltatásokat, képes a küzdelmes fönnyaradásra, a kultúránk továbbörökítésére és valami távolabbi, evilágból kimutató végcél felé való törekvése. „Progresszív, modern hazaszeretet” – hangzott az összegzése egy olyan kiállításnak, amely a Kaiser-féle Kárpát-medence bemutatásának csupán felszíni karcolása, egy hallatlan nagy és felbecsülhetetlen értékű életműbe történő röpke bepillantás.

Kaiser Ottó nemzetközileg elismert fotóművész. Több tucat könyve jelent már meg, amelynek képi anyaga mellett szerzőként vagy társszerzőként is közreműködött. Személye különös varázsát talán éppen az a kontemplatív attitűd adja, amely az igazi fotózás velejárója: a szemlélődő lényeglátás. Ez a látásmód 34 képen keresztül tárult fel a publikum előtt, vélhetően felkeltve a kiállításra betérők érdeklődését a teljesebb, átfogóbb életmű megism

Lapzártánkkal egy időben, december 12-én, kedden Aknay János Kossuth- és Munkácsy-díjas festőművész Földtől az égig című kiállítását Novotny Tihamér művészeti író nyitotta meg. A 42 képet felvonultató tárlaton geometrikus angyalok, égbetörő konstruktivista épületek és a katartikus élményt nyújtó színkezelés nyitnak transzcendens, metafizikai távlatot azok előtt, akik kifejezetten a karácsonyi ünnepre történő lelki-szellemi felkészülés jegyében térnek be a galériába.

Aknay János kiállítása 2018. január 14-ig tekinthető meg, részletes beszámolót a következő lapszámunkban közlünk.

KEPPEL DÁNIEL GALÉRIAVEZETŐ

Fotó: Horváth Áimos (12/A)

December 6-a, Szent Miklós napja mindig valami különleges atmoszférát teremt a Frankában. Már az órák is kicsit lazábban mennek: vannak, akik mikulássapkában jönnek át az iskolába, minden második diák valami karácsonyi dalt dudorászik, és már a tanárok sem próbálják meg a megszokott szigorral megtartani az órákat. Hogy is lehetne, amikor este Mikulás-műsor?

Már hetek óta lekötötte a fantáziánkat, hogy vajon mi lehet majd a meglepetés az este folyamán, ugyanis a ki mit tud nem valósult meg, a szerzetes testvérek sem álltak elő megújított diákkaródiával, és őszintén szólva mi sem tudtunk mit kitalálni. Így történt az, hogy Keppel Dániel tanár úr titkos szervezkedésbe kezdett, ami nemcsak előtűnt, de szinte az egész iskola előtt rejtve maradt a neves december hatodikai estéig. Valóban olyan volt az egész, mint valami titkos tárgyalás a Mikulás és a tanár úr között, ami végül Arany János személyében hozta el nekünk a Szent Miklóst övező derút és boldogságot.

Ha háromszáz diák összegyűlik egy tornateremben az igencsak komoly hanghátással jár. Pláne, ha még a kézzel tapintható izgalom és kíváncsiság is átjárja a diákság sorait. Tekintve, hogy nem tudhattuk, mire számítsunk, elég meglepően ért minket a kivetített Arany, fején egy kacskán felcsapott mikulássapkával. Az idő telt, a feszültség pedig nőttön-nőtt. Egyszer csak végre megjelent a tanár úr és röviden felkonferálta a várva várt műsor előadóját, aki nem más volt, mint Gál Tamás színművész, aki a nagyidai cigányok című Arany művet hozta el nekünk. Ami ezután következett, az szinte leírhatatlan.

Gál Tamás művész úr egy személyben játszotta el Csóri vajdát, nagy ellenségét

Mikulás-műsor Arany Jánossal

* A nagyidai cigányok

Diridongót, a vár magyar kapitányát és a körülrő labanc hadak parancsnokát, bizonyos Puk Mihály kapitányt és minden más szereplőt. De micsoda módon játszotta el! Ugyanis nem úsztuk meg az előadás kényelmes nézetésével, Gál művész úr bevont minket is ebbe a remekműbe. Aki szerencsés volt, lehetett egy időre a cigánygyűlés tagja, Puk Mihály hírszerzőtiszte, lovassági parancsnoka, térképésze és tüzére, sőt még maga a labanc kapitány is. Gál Tamás leírhatatlanul zseniális játéka, a szöveg Aranyra jellemző páratlansága és valahogy az egész hangulat könnyesre nevetett szemeket és hasukat fogó diákokat hagyott maga után a másfél órás előadás végén. Mindenki megszerette a dörzsölt és elszánt Csóri Vajdát, a lopótökből mágussá avanszált köhögős vénembert, és még a habsburgos kifinomultságú, igaz kicsit kiszámíthatatlan Puk kapitányt is. És persze az őket megtettesítő fantasztikus színészt.

Az előadás végén természetesen megjött Szent Miklós is, krampuszaival és egy telerkott sporttáskával. Talán leírni is felesleges, hogy a hetedik és a tizenkettedikes diákok ugyanúgy örültek a titokzatos Mikulásnak és a tőle kapott finom csokoládénak is – bár azért megjegyezte a nagy szakállas püspök Gál művész úr azon kérdésére, hogy jók voltak-e a gyerekek a következő őszinte mondatot: „Ők sose jók.”

Egy külső szemlélődő feltehetné a kérdést, mi köze Arany Jánosnak, a nagyidai cigányoknak és úgy eleve Gál Tamásnak a Mikuláshoz? De aki ott volt, az tudja a választ: a derű és vidámság, az ezt megelőző izgatott várakozás az, amiről Szent Miklós napja szól. És ez azt jelenti, hogy a Mikulás nem mindig vörösorrú szarvasokon, nagy szánon jön, hanem bizony néha egy zseniális író fantasztikus szövegében érkezik el hozzánk...

CAJDAČSI ÁRON (11/B)

Ahol Ferenc a középpont

* Osztálykirándulás Olaszországban

Szeptember 23-án délután indultunk útnak. Az osztály négy kisbusszal vágott neki a mérhetetlen kilométereknek. Első éjszaka még Lubljanában aludtunk, és csak másnap érkeztünk Ravennába, hogy a híres mozaikokat, a ritkán szitáló esőcseppek elől menekülve megtekintsük. Az éjszaka már Alvernán ért bennünket, ahol Ferenc a remete éveit töltötte. Másnap reggel lehetőségünk volt megérezni a lelkiületet a barlangjában, illetve a misén, amit a „stigmatizációs” kápolnában tartott nekünk Milán és Gábor atya. Eltöltöttünk egy napot Velencében, Rómában hármat, és megnéztük a greccói remeteséget is – összességében. Úti célunk mindenekelőtt Assisibe vezetett, a városba, ami felnevelte és bölcsője volt nemcsak Szent Ferencnek, hanem az egész rendnek.

Ódon épületek közt, szűk utcákon sétálva a Szent Ferenc-bazilika felé vettük az irányt. Szépek voltak Giotto freskói, erről átfogó előadást kaptunk Milán atyától, különleges képvislőgá káprázatos volt. Ám számomra a legnagyobb élményt mégsem ez okozta. Miután megtekintettük a Ferencet leghitelesebben ábrázoló freskót, utunk a kriptába vezetett. Oda egyszűk lépcsősoron juthattunk le, figyelmünket a terem közepén fekvő körberácszott kőkoporsó azonnal magára vonta. A

lent uralkodó légkör meghökkenett, hatása egyből rádöbentett részben arra, amit az egész rend és Ferenc is képviselt. A koporsót mint vigyázó őrök vették körbe a vitrinekben kiállított rendtársak csuhái. Az élmény második részét a mise jelentette számomra, amit lent a kriptában tarthatott osztályunk – a turistákat addig kordon tartotta vissza. Ez a mise hatalmas élmény volt számomra, a légkör, az, ahogy az énekünk bezengte a kis teret, ahogy a ferencesek ültek köztünk (Barnabás

testvér és Péter testvér) és persze Milán atya, aki a misét tartotta. Lehetett érezni, hogy ők látják azt, amit Ferenc tudott, számomra ez egy felejthetetlen élmény volt, olyanok voltak, mintha valamiféle közös forráshoz tértek volna vissza – szemükben az őszinteség tükröződött. Ezekkel a gondolatokkal a fejemben, a mise végén elénekeltük az iskola Szent Ferenc himnuszát, amitől az érzés még jobban belém ivódott, és hideg rázott közben. Szinte érzem, hogy a századok óta heverő koporsó is remeg a mélyen dübörgő fiúosztály énekétől.

Assisiben a kilátás is mesés volt. Felfedezni véltem benne azt a hatást, amelyet Ferenc érezhetett, amikor a természetre nézett, és talán ami miatt kialakult benne az az istenkeresés, amely a természet csodáiban hordozza válaszait: az a fa miért pont olyan szép, mint amilyen, és miért sugároz nyugalmat az a madár, ami rajta gondtalanul fityörészik, és hogy ez nem lehet a véletlen műve.

Nem sokkal később már Róma utcáin, az átláthatatlan olasz forgalomban cikázva, néztük meg az alapvető látványosságokat. Legjobban a Pantheon tetszett, melyet a Szent Péter-bazilika kupolájából is jól láttunk, lenyűgözött a szerkezet, amely messze meghaladta korát, bár ezeken a helyeken a nagy turistatömegek nem engedték a nyugalmas szemlélődést. Rómában három napot töltöttünk.

Ilyen felismerésekkel gazdagodva értünk haza a rákövetkező napokban. Hatalmas élmény volt számomra az egész út. Megérte a hosszú kilométereket és a fárasztó sétákat. Megismerni az olasz virtust, a tájat, ételeket és a többi várost, ahova egyaránt ellátogattunk. Szerintem ilyen egy végzős ferences osztály jól sikerült osztálykirándulása.

— GÄRTNER ÁRON (12/A)

Amikor átléptünk az iskola kapuján, és megláttuk Árpád testvér szigorú, de szeretetteljes és bizalomgerjesztő tekintetét, kicsit meg voltunk ijedve, mégis kíváncsiak voltunk, hogy milyen lesz itt az élet. Ezután részt vehettünk az első misénken, majd megvacsoráztunk. A vacsora igazán étvágygerjesztő volt: sós tejbegríz kakaóval! Nemes egyszerűséggel elfelejtettek főzni nekünk és a nagy sietségben sós lett. Izgatottan vártuk az első éjszakánkat.

Az első két napon találkozhattunk az új tanárainkkal, akik nagyon kedvesek voltak velünk. Szombat este rájöttünk, hogy itt nem a hagyományos fegyelmezési módszerek használatosak. Itt gyök-kettő, párnázás és fekvő van. Vagy a legrosszabb esetben Chicago, amiről még mi se tudjuk, hogy mi pontosan.

Másnap fáradtan, de kíváncsian indulunk el Pilisborosjenőre, az erdei iskolába, ahol még jobban megismerhettük újonnan szerzett barátainkat. Árpád testvérral és Péter testvérral fantasztikus beszélgetésekben és elmékedésekben volt részünk; mindenki elmondhatta, hogy mit vár ettől a négy évtől. Még filmet is néztünk! Sokat túráztunk a Pilisben, minek során megtekinthettük azt az „egri” várat, amit a film forgatásához építettek. Ezután elsétáltunk Csobánkára, ahol Árpád testvér egyik régi diákja pizzával és szörppel fogadott minket.

Egyik nap összehívott Árpád testvér minket a kertben, hogy közölje velünk a tervét: segítsünk az ottani nővéreknek. Volt söprés, gyomlálás, fűmagszórás, locsolás, pakolás és még sorolhatnám. Egy másik kiránduláson Péter testvérral egy közeli hegyre másztunk fel, ahol eredetileg egy kilátó lett volna, amit sajnos elloptak a helyi vasgyűjtők. Emiatt hamarabb kellett visszaindulnunk, de így is csodálatos kilátás tárul elénk, mivel a hegyről látszott Budapest egy része. Hazaúton Péter testvér megtanította nekünk a Franka-himnusz, amit nagyon fontosnak tartunk. Ezenkívül Péter testvér sok hasznos tanáccsal látott el minket a frankás élettel kapcsolatban.

Kezdet a Frankában

* Erdei iskola Pilisborosjenőn

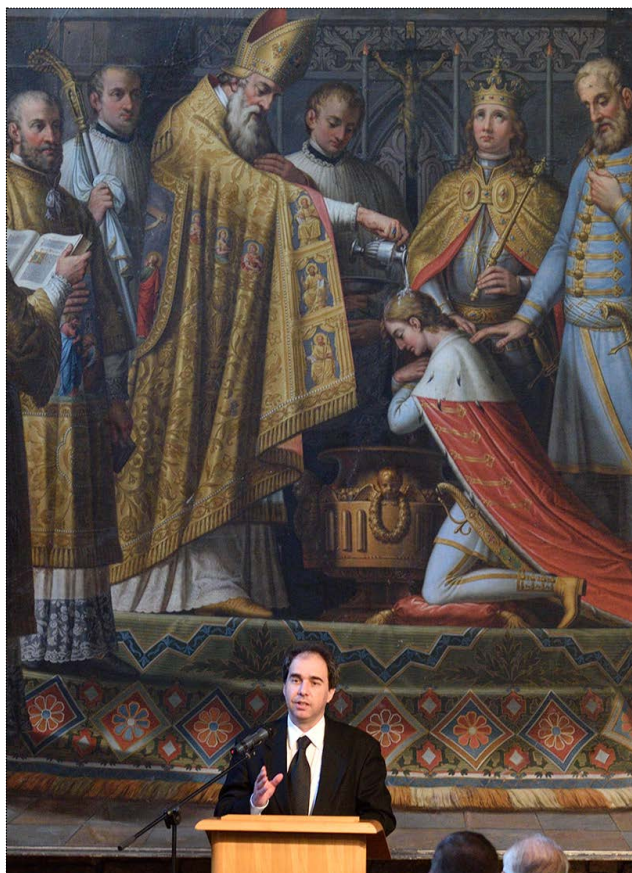
Árpád testvér vicces, de tanulságos történeteket mesélt, amelyekből mi is okulhattunk, hogy ne kövessünk el ugyanazokat a hibákat, amelyekkel felidegesíthetjük tanárainkat. Azt is megtanultuk, hogy Árpád testvérral nem érdemes kikezdeni...

De visszatérve a témához, 25 km-es túra után fáradtan, ugyanakkor élményekben gazdagon értünk vissza a kolostorba. Este a testvérekkel egy fantasztikus hajós filmet néztünk meg, amiről később kiderült, hogy Árpád testvér egyik kedvence. Nekünk pedig annyira megtetszett, hogy a kollégiumban folytattuk a filmsorozatot. Másnap reggel Péter testvérral érdekes, drámai szituációkat jelenítettünk meg, amiről sok kép készült. A témák a

kollégiumi életet mutatják be néhány képben. Vannak köztük elég érdekesek is... Megebédeltünk, és mivel eléggé elfáradtunk, ezért csendespihenőt tartottunk, ahol szobatársainkkal beszélgethettünk. Reggel egy olyan feladatot kaptunk, hogy különböző érdekességeket fedezzünk fel egy térkép segítségével. A győztes csapat csokoládét kapott volna nyereségül, de mivel egyik csapatnak sem sikerült teljesítenie a játékot, az a döntés született, hogy mindenki kapjon csokit.

A túrák alatti beszélgetések elmélyítették azokat a kapcsolatokat, amelyek – reményeink szerint – egy életre szólhatnak majd.

—GARDA BENEDEK (9/B)

Fotó: Mudrák Attila

Dr. Hegedűs András

* 1989/B

Családom egykor a ferencesekkel szoros kapcsolatban állt, hiszen dédapám a harmadrend tagja volt, nagyanyám hitoktatói pedig szintén ferencesek voltak. Ez azonban számomra már nem sokat jelentett, hiszen az ateista diktatúra betiltotta a szerzetesrendek működését, így több száz év után Szent Ferenc fiainak is el kellett hagyniuk szülővárosomat, Nagykanizsát.

A hagyományok azonban tovább éltek, és az egykori ferences templomban a Porciunkula-búcsút (augusztus 2.) megelőző estétől a hívek nagy áhítattal vettek részt az éjszakai virrasztáson, majd pedig a másnapi szentmisén. Főcelebránsnak általában ferenceseket kértek fel, akik ekkor már Esztergomból vagy Budapestről utaztak Kanizsára, hiszen a rend működését a gimnáziumok miatt erre a két városra szűkítette a rendszer. Így történhetett, hogy P. dr. Máté Károly Teodóz igazgató, aki maga is kanizsai születésű volt, többször is „porcinkula” alkalmából hazalátogatott. Első találkozásunkra nagyon tisztán emlékszem. Szép nyári délelőtt volt, amikor nagyanyámmal a város főutcáján vásárlásból mentünk haza. Már messziről észrevettem, hogy egy barna habitusba öltözött férfi beszélget valakivel, akitől elköszönt és jött felénk. A Lenin út hirtelen Isten dicséretétől lett hangos. Dicséressék a Jézus Krisztus! – köszöntek az idősebbek, majd mi is nagyanyámmal, és Teodóz atya mosolyogva válaszolt: Mindörökké, ámen.

Ekkor láttam életemben először ferences szerzetest, és az otthon sokat szidott kommunizmus közepette nagyon imponált Teodóz atya magatartása. Pedig nem tett semmit, csak egyszerű öltözetében végigsétált az utcán, ám ezzel is tanúságot tett a megfeszített és feltámadt Krisztusról.

Ez a kép ötlött fel bennem évekkel később, amikor rokonunk, dr. Cserpes Jenő atya, az Esztergomi Szeminárium tanára nagyszüleimnél töltött nyaralása alkalmával megkérdezte, hogy nem lenne-e kedvem a gimnáziumot a ferenceseknél Esztergomban végezni. Teodóz atyára emlékezve gyorsan igent mondtam.

Esztergomba kerülve a város nem volt ismeretlen számomra, a rendszeres rokonlátogatások miatt megszerettem és ma is szeretem gyönyörű fekvése, történelmi hangulata miatt, ahol a kövek szinte beszélnek. Ez a közeg csak erősítette bennem a múlt iránti érdeklődést. A letűnt századok megismeréséhez a gimnáziumban kiváló tanárokat kaptam. Jeromos atya nemcsak rendkívül felkészülten, hanem olyan retorikai magasságokba emelkedve oktatott, hogy azzal fellelkesítette diákjait. Varga Péter tanár úr, aki maga is kiváló előadó volt, nagyon logikusan tárta fel előttünk az események ok-okozati összefüggéseit. A levéltár szakot is végzett Viktor atya magas szinten tanította nekünk az egyháztörténelmet, bevezetve minket kicsit a források és a

segédtudományok ismeretébe. Sokat tanultam a kezdő tanárként másodprefektusunkká lett Kapisztrán atyától, akinek a felvételire történt felkészülésében jelentős szerepe volt. Utolsó évben István atya vett át minket, akinek száraz, felolvasói stílusa kevésbé volt virtuóz, mint az előbb említett tanárainké. Ennek ellenére mindmáig meghatározó gondolatokat vetett fel. A „Nagy Októberi Szocialista Forradalmat” kellett tanulnunk. István atya a füzetébe mélyedve olvasta fel, amit el kellett mondania, majd megállt, ránk nézett és annyit mondott:

„Fiúk, egyszer talán megtudjuk, Isten miért engedte meg, hogy a kommunista forradalom győzzön.”

Ezek után folytatta a felolvasást.

Most, száz évvel a forradalom kitörése után mindenekelőtt a Szűzanya fatimái megjelenésére emlékezünk, aki 1917. július 13-án a következőket mondta: *„A háború a végéhez közeledik, de ha az emberek nem hagyják abba Isten megbántását, egy rosszabb fog kitörni XI. Piusz pápasága alatt. Ha egy éjjel ismeretlen fényt láttok majd, tudjátok, hogy ez az a nagy jel Istentől, hogy közeledik a világ megbüntetése a sok gonoszságért, háborúval, éhínséggel, az Egyház és a Szentatya üldözésével. Ennek megakadályozására jönni fogok és kérné fogom Oroszország felajánlását Szeplőtelen Szívemnek és az elsőszombati engesztelő szentáldozást. Ha kérésemet teljesítik, Oroszország meg fog térni, és béke lesz; ha nem, elterjeszti tévtanait a világban, háborúkat és az Egyház üldözését okozva.”*

1917 júliusában még senki nem érthette azt, hogy mit jelent Oroszország tévtana. De tudjuk, pontosan minden a Szűzanya szavai szerint történt. Miért? Mert az emberiség megmaradt bűneiben. Melyik történést állítaná bűn és bűnhődés összefüggésrendszerébe a XX. század történelmé? Most még inkább belátom, mennyire igaza volt István atyának.

Minden nehézség, az otthontól való távollét és az elkerülhetetlen sűrűlódások ellenére szerettem a Franka atmoszféráját, a rendszeres Szentségimádásokat a diákkápolnában, a májusi litániákat, és azt, ahogyan tanáraink figyelmünket Istenre igyekeztek irányítani.

Nemcsak hittanórán, vagy az említett példa alapján történelemórán, hanem akár a természettudományos tárgyaknál is.

Az első Veni Sancte alkalmával Pál atya szavait hozzánk intézte:

„Matematikát és fizikát tanulni másutt is lehet. Ti nem ezért jöttetek ide.”

Valóban, Péter apostollal együtt mondhatjuk: *„Uram, kihez mennénk? Tiéd az örök életet adó tanítás.”* (Jn 6,68)

Ágoston atya nagyszerű órákon ismertetett meg minket az istenes irodalommal, és igyekezett a retorika és stilisztika rejtelmeibe bevezetni. Pál atya nem egyszer a matematikai axiómák és a teológiai alapigazságok között vont párhuzamot. Ezzel arra vezetett rá bennünket, hogy a logikus gondolkodás más tárgyak esetében is elengedhetetlen. Mindennek igazolását láthattuk Balázs atya dogmatikaóráin, aki hallatlan következetességgel tanította a hitigazságokat, és hívta fel figyelmünket a történelemnek üdvtörténeti szemléletére. Összességében, a különböző órákon hallottak nagyban erősítették történelem iránti érdeklődésemet, és tágitották szemléletemet.

Hála tanárainknak, sikeres felvételi vizsgát tettem, és megkezdhettem tanulmányaimat az ELTE történelem-levéltár szakán. Igazán ekkor derült ki, hogy milyen erős alapokat kaptam a Frankában, mivel nem egy előadás anyagát a gimnáziumban már nem „középiszolás fokon” megismertem. Csoporttársaim közül szeretettel emlékezem az antikvitás kiváló ismerőjére, Damján atyára, akivel máig tartó barátságot kötöttünk.

Diplomám megszerzése után a Komárom-Esztergom Megyei Levéltár munkatársaként Tatabányán dolgoztam. Megnősültem és Isten hét gyermekkel ajándékozta meg házasságunkat, akik közül a legidősebb fiú, Domonkos jelenleg a Frankában tanul.

Amikor 1994-ben az a megtiszteltetés ért, hogy az Esztergom-Budapesti Főegyházmegegye levéltárának megürelt vezetői állására Pál atya és Kapisztrán atya engem ajánlott, örömmel vállaltam a megbízatást.

A Prímási és Főkáptalani Levéltár irányítása hatalmas kihívást jelent, hiszen az ország legnagyobb egyházi levéltáráról, az Aranybulla őrzési helyéről van szó. Feladatunk ebben az

ezeréves intézményben fellelhető felbecsülhetetlen értékű dokumentumok rendezése, tudományos feldolgozása és publikálása. Munkám során számtalanszor megtapasztalhattam, hogy az egyetem csupán az adott szakterület alapjait teszi le, a készségeket alakítja ki, de az igazi tudás csak hosszú évek gyakorlatával sajátítható el, és akkor is csak korlátozott marad. Ezen az úton a Gondviselés kiváló mesterekkel képzett tovább. Dr. Dékány Vilmos püspök úr, dr. Erdős Mátyás, a Főszékesegyházi Könyvtár igazgatója, majd dr. Visnyei Lajos kanonok úr mindig készséggel állt rendelkezésemre egy-egy kérdés megválaszolásában. A velük folytatott beszélgetések nagyban tágitották történelemszemléletemet, kiszélesítették azt a horizontot, amit korábbi tanulmányaim alatt szereztem, és magasabb szintre emelték a Frankában már megszerzett ismereteket.

Így az egyetemen az ok-okozati összefüggések boncolgatásakor sohasem merült fel, hogy az okságot nem csak e világ kategóriái között lehet magyarázni. Felvetődik a kérdés: *elégleges-e az a magyarázat, amely az anyagi valóságból kiolvasható. Ezért fogalmazott úgy Wilhelm Humboldt: „A történeti fejlődést nem tudjuk a bennük fellépő okokból maradék nélkül megmagyarázni, mert a történeti cselekvésnek egy magasabb eszmevilág is a forrása.”*

Számos példát lehetne ennek igazolására felhozni, de itt most csak Szent Johannát említem, akinek Victoria Sackville-West által, nem a hit oldaláról megközelítő, de intellektuális becsületességgel megírt életrajzában a szerző felteszi a kérdést: *„Vajon csak a látható világ az a világ, amellyel számolnunk kell? Lehetséges halandó emberek számára, hogy egy másik világ lakóival érintkezzenek?”*

Lehetséges az, hogy földöntúli vezetést nyerhetünk emberi tévelygő elménk megsegítésére?”

A történelem tehát valóban az élet tanító-mesterévé válhat, ha az események—legyenek akár életünk legkisebb mozzanatai, akár világméretűek—mögött a Gondviselő Isten fedezük fel. Hálás vagyok szeretett tanárainknak, hogy erre felhívták figyelmemet.

Ilyenkor jó...

* ...emlékezni, együtt lenni és egymásnak örülni

„30 év. Ilyenkor jó sírni...” – írta e címmel megemlékezését a Franka-lap idei harmadik számában osztálytalálkozójukról Sabjanics Miklós atya, a herendi plébános, aki osztályunkkal egy időben vált éretté 1987-ben. Mi nemcsak sírni kívántunk, hanem nevetni is!

Az idők szavát megéreztük, a szervezésnek időben nekiálltunk Kiss Tónival, Kollár Sanyival és Marosvári Pistivel, és feleségeinkkel kiegészülve emlékezetessé kívántuk tenni e kerek jubileumot. Mind magunk, mind az időközben egyre bővülő hozzátartozóink számára, akik évről évre türelmesen elnézik nekünk, hogy advent előtti utolsó hétvégén közösen el-elvonulunk a világ elől egy kicsit összegezni, megpihenni, egymást lélekben megsegítve töltekezni. Úgy véltük, a módját kell megadnunk, emlékezetessé kell tennünk szeretteink számára is, ilyenkor nem lehetünk oly' önzők, mint évről-évre, hogy csak önmagunkra gondoljuk. Csupán az érettségizett osztályt összetereelni egy hétvégére sem egyszerű, ám nem kívántunk megfélemlíteni tanuló társainkról sem, s azóta mellettünk lehorgonyzott feleségeinkről, valamint egyre gyarapodó számú utódainkról sem, hiszen most még mindannyian együtt lehetünk. Ennek megfelelően alakult a résztvevők száma is: a tanuló társakkal kiegészített 44 fős osztálylétszámból 33-an; családtagjainkkal kiegészülve pedig mintegy százan ünnepeltünk péntek délutántól vasárnap koradélutánig! A lassan két emberöltőt megért társaság összeszokott már, azonban az eddigi, évenkénti találkozásainkhoz képes újdonságot jelentett, hogy amíg mi elbeszélgetünk, történeteinkkel színesítjük az órákat, estéket, addig mihez kezdenek hozzátartozóink, másfél évestől 24 éves korig bezárólag jelenlévő gyermekeink? Az eseményre visszatekintve és gyermekeinket hallgatva elmondhatjuk, hogy a magunk elé állított célt elértük: hiszen idősebbik, 11 éves Regő fiam vasárnap délután az autóban a Franka kapuján alig kigördülve a város határának elérése előtt már azt kérte, hogy legközelebb egyhetes találkozót szervezzünk!

Augusztus utolsó péntekén, délután kezdtünk gyülekezni Esztergomban a szigeten, az iskola sportkomplexumának területén, onnan indultunk sárkányhajózni a Kis-Dunára, majd bu-borékfociztunk, de labda nélkül... Este hétre átvonultunk Dobogókőre, ahol már várt minket a bográcsban készült kecskepörkölt és paprikás krumpli. Vacsora után bűvész szórakoztatta a gyerekeket, aztán kezdődött a filmnézés, iskolai éveink során készült videó felvételekből, kirándulásokon készült fotókból összeállított diavetítés, hajnalig tartó beszélgetés, biliárdozás.

A jelenlévő családtagok jól szórakoztak, gyermekeink próbálták felismerni a képeken megjelenő atyáik ifjúkori alteregóit. Szombaton délelőtt több előadást hallgathattak meg az érdeklődők életmóddal, életvitellel kapcsolatban, mind egészségügyi, mind erkölcsi, etikai vonatkozásban, majd egy színes, szórakoztató, már-már kissé bulváros hangvételű ornitológiai idegenvezetést kaptunk a hotel kertjében, és a Dobogókő környékén fellelhető madárpopulációról az előadó zsenialitásának köszönhetően egyaránt talált mondanivalójában érdekességet kicsi és nagy.

Ebéd után az osztálytársak elvonultak egy kisebb túrára: Asztrik atya kápolnájába, Pilisszentlélekre mentünk, ahol szentmisét koncelebrált Tokár János atya, osztályfőnökünk és prefektusunk, a papi hivatást elfogadó Bodnár Imre és szerzetesi fogadalmat tevő Tamás Gábor osztálytársainkkal. Eközben a családtagjaink számára újabb buborékfoci lehetőség és kézműveskedés várt: tűzzománcozás és kavicsfestés.

Vacsora után kezdődött a rendkívüli osztályfőnöki óra, hol szem nem maradt szárazon. Szokatlanságát a jelenlévő családtagok adták – kikről eddig csak hírből hallhattak, most kézzelfogható, hús-vér ember lett a megannyi történet, mondás szereplője. Érdeklődve hallgattuk egymás élettörténeteit, és a beszámolóba időnként becsatlakozó házastársak ugyanazt mondták el: meghatódva és irigykedve nézik ezt a sokféle érett férfiből álló közösséget, akik közt ilyen sok idő után is összetartás van, valamint hihetetlen az a (mintegy száz fő közt levő!) szeretet és béke, ami az egész hétvégén mindannyiunk számára érezhető volt.

Vasárnap reggeli után Zsinkó Pisti rögtönzött bemutatót tartott gyermekeinknek a vásári kovácsok életéből, majd siettünk Esztergomba, hogy fél 11-től osztálymisen (melyet szintén hárman koncelebráltak) adjunk hálát az éveikért, emlékeinkért, az együtt töltött csodálatos hétvégéért. Molnár Tibor osztálytársunk látta el a kántor feladatát, az osztály énekkarosa társultak hozzá a kóruson. A szentmisére csatlakozott hozzánk Csíky Mária tanárnő és Nyitrai Lászlóné Mária tanárnő, és Tömördi Viktor atya, valamint az Egyesült Államokból éppen itthon nyaraló Genersich Péter szülei is. A rendház kriptájában megkoszorúztuk teremtő Atyánkhoz megtért tanáraink emléktábláit, majd az iskolai étkezdében ebédrel fejeztük be a közös programot.

Nosztalgizálva és kicsit sem rossz érzéssel gondolunk a régi nagyhalóra, a hidegvizes mosdókra, a minket utunkon elindító Frankára és János atyára, ahonnan máig is tartó tudást, hitet, értékrendszert, barátságokat és közösséget kaptunk. Köszönjük!

————— RÉTI RÓBERT (1987/B TANULÓTÁRS)

Tíz év után

* Nem volt hiába,
az egykori bizalom...

Kaj Ádám, a Babits Mihály Kamaratársulat alapítója és rendezője

Drága egykori történelemtanárnk, Bánhidy Vajk mondta, hogy az öt éves találkozó is szép, de a tíz éves az első igazi számadás, amikor nagyjából már lehet látni, kinek milyen irányt vett az élete. Erre a szellemi-lelki „megmérettetésre” vagy „megszám-láltatásra” a 2007/B osztály számára június végén került sor.

A gyülekezőt a Szent Tamás-hegy lábánál megbújó régi törzshelyünkre hirdettük meg. Szervezőként én érkeztem a legkorábban, de nem telt unalmasan a várakozás félórája sem. Ahogy a régen száműzött cigifüsttől, úgy őrizték a mi emlékeinket is a sokat látott falak. És nemcsak a helyiségnek, de a helynek is szelleme van: tapossad hat vagy négy évig Esztergom utcáit, örökre a köveken hagyod a lábnymod, mert szakad el négy vagy hat évre a Városok Városától, amikor visszatérsz, csukott szemmel is eltalálsz bárhová. Ettől a belső GPS-től vezérelve szép lassan megérkezett a többi emlékező is, akik közül hiába szedett föl vagy veszített kilókat és hajszálakat egy és más, a múlt diadalt ült, mert jelen idővé válna folytatódott.

Lerázva az út porát magunkról, koccintás után szinte csak a szomszédba kellett átlépnünk a vacsorához, ahol már Stipitz Árpád atya, és vele Nyitrai Ágnes tanárnő, Bánhidy Vajk és Pásztó András tanár urak vártak minket. Ez volt talán az első rádöbbenés az eltelt évek súlyára, arra, hogy itt már felnőttként ülsz egy asztalnál a felnőttekkel, egykori tanáraiddal, akikkel többnyire már tegeződsz is. De mégis úgy mesélsz magadról, a pályádról, barátnődről és feleségedről, mint a felnőttek elismerésére vágyó gyermek. Hogy megmutasd, nem volt hiába az egykori bizalom, mert a felnőtt éveiddel rászolgáltál.

Vacsora után még nyakunkba vettük a várost, hogy egyetlen olyan helyet se mulasszunk el felkeresni, ahol a kimenők társadalmi élete zajlott. Az időutazás után (ebben néhány épület akkori és mostani állapota közötti egyezés is segített sajnos) megfáradva jó volt hazatérni az alma materbe, az egykori alomba. És az különösen is meghatározó volt, hogy pontosan azon a szinten éjszakáztunk, ahol a Frankát elkezdtük. Kényesen is ügyeltünk rá, hogy mindenki a régi helyén aludjon. De még a „jó éjszakát” előtt egy rögtönzött osztályfőnöki órát is tartottunk a stúdióteremben, ahol Gazdag Dani hosszasan mesélt az apai örömeiről, és biztatott mindenkit, hogy ezt mielőbb átélje.

Másnap mise után megtartottuk az igazi osztályfőnöki órát is, ezúttal ferencesi, tanári jelenléttel és rekonstruált ülésrenddel. Jó volt végighallgatni mindenkit az elmúlt évek summájáról, és jó volt büszkének lenni a másokra. Mert nemcsak a tanár mondhatja, hogy ő az én tanítványom volt, hanem az osztálytárs melle is dagadhat a büszkeségtől: vele csináltam végig a négy évet.

Osztályfőnöki óra után közös ebéddel zártuk az osztálytalálkozót. Mégis ez az zárnai ige valahogy bántja a fülem, és most leírva, a szemem is. Mert valóban ez volt a zárás, de az időtlenségben, amibe az emlékező akarva-akaratlanul is belekerül, nem létezik végpont. Nem úgy búcsúztunk egymástól és a Frankától, mintha sokáig nem találkoznánk újra. Úgy léptünk ki az épületből, mintha csak kimenőre mennénk. Mintha pár óra múlva már ott is ülnénk az első stúdiómon. 14 évesen.

KAJ ÁDÁM (2007/B)

Mély fájdalommal, de a jó Isten akaratában megnyugodva emlékezünk Nagy Ferenc-re, tótkomlói címzetes esperes plébánosra, aki 2017. november 10-én hunyt el. Osztálytársunk (1956/H), barátunk, a Temesvári Pelbárt-díj kitüntetettjének (2016) temetése 2018. november 20-án volt a Nógrád megyei Patakon. A temetési szertartást 18 fő koncelebrációs pap kíséretében Gyulay Endre ny. szegedi püspök úr végezte. Nagy Ferencet a püspökség saját halottjának tekintette.

In memoriam főtisztelendő Nagy Ferenc

* Ő volt az Athleta Christi

Nagy Ferenc 1938-ban született Patakon, innét került az esztergomi ferences gimnáziumba, 1956-ban érettségizett. Az Egri Szemináriumban végezte el a teológiát, 1961-ben szentelték pappá.

Gyulay püspök úr szavaival: Ferenc testvérünk igent mondott az Úr hívó szavára. Nagyon nehéz időkben lett káplán Nyírbátorban, Nyíregyházán és a fiáikon. Kunszentmártonban plébánosként 17 évet töltött, felújítva a templomot és egyéb szakrális épületeket. Makó-Újvárosban szintén felújítást végzett a templomon és a parókián. Utolsó állomásán, Tótkomlóson és három fiálián tevékenykedett. Békéssámszonon új templomot épített, ez volt papi munkálkodásának csúcsa, koronája.

A templom felszentelése óriási katarzisként hatott a hívekre. Ferenc testvér szerint a Sarlós Boldogasszony templom meg fogja törni a sarló és kalapács hatalmát. Ferenc testvérünk törekény alkatú ember volt, mégis úgy harcolt ezért a templomért, a hívekért,

mint egy oroszlán, Krisztus harcedzett katonája volt ő. Ő volt az Athleta Christi.

Ferenc atya ugyan eltávozott, de szilárdan áll a békéssámszoni templom égbé mutató keresztyével – Isten nagyobb dicsőségére.

Ferenc osztálytársunkkal kapcsolatosan sokszor felmerült a kérdés: honnét ez az elementáris, szuggesztív erő, honnét a pünkösdi tűz, amely tisztít, éget, perzsel, amely megéri a híveket, gyermekeket? Erre aranymiséjén Patakon kaptunk választ, ahol a zsúfolásig megtelt templomban (miként a temetésen) a hívők egy emberként, áhítattal imádkoztak, énekeltek. Ez volt az ő háterszága, ahonnét származott. Innét vitte a Dél-Alföldre a palócok kőkemény, rendíthetetlen, mély hitét. Minden ebből forrásozott.

Ferenc testvérünk, drága barátunk! Búcsúzunk tőled, nyugodjál békében!

AZ 1956/H OSZTÁLYTÁRSÁK NEVÉBEN
BARANYI IMRE

Projekttem: A gravitáció

* Modern fizika és a gravitáció

A tavalyi évben nekem is szerencsém volt, és részese lehettem a már jól ismert Ferences Ösztöndíjprogramnak. Már októberben ki kellett találni, hogy mi is lesz a projektmunka tárgya. Eredetileg a Pilis forrásainak radioaktivitását akartam megmérni, de ez éppolyan nehézkes lett volna, mint amilyenek hangzik. Így végül a gravitáció mellett döntöttem...

A feladatok, amelyek rám vártak akkoriban a következők voltak: elolvasni és megérteni négy modern fizikás könyvet, készíteni egy ingát és egy ejtőgépet, fotocellakapukat, valamint egy stopperórát beszerezni, majd ezekkel a kísérleteket elvégezni. Mindezeket az ún. záródolgozatba bele kell foglalnom, és egy kiselőadást is kellett készítenem a projektemről magyarul, továbbá angolul.

A legtöbb időt az olvasás igényelte, erről Nagy László tanár úrnak számoltam be időközben. Magát a gravitációt nem mondtam volna egy tágastémának, de a négykönyvelvasása után egészen más lett a véleményem.

Mire végeztem az utolsó olvasmánnyal, már március volt, tehát vésszesen közeledett a projekt nap.

Nagy László tanár úr beszerezte a kísérlethez szükséges eszközöket (fotocellakapu, stopperóra), inga és ejtőgép pedig akadt a fizikaszertárban. A kísérlet nagyon egyszerű volt: az ingához és az ejtőgéphez tartozik egy-egy képlet, amivel meg lehet határozni a gravitációs gyorsulási állandót. Ez az állandó általában meg van adva, ám nekünk most minden paramétere meg volt adva a képletnek kivéve a gravitációs állandót. Azt akartuk kiszámolni, hogy a 4. emeletről

megmérve különbözik-e ez az állandó a földszinten mérttől.

Tehát van egy ingánk, az inga végén pedig egy vasgolyó. Meglökjük a vasgolyót, a vasgolyó átmegy a két fotocellakapu között, ami így elindítja a stopperórát, amikor pedig visszatér a vasgolyó, akkor megállítja a fotocellakapu az időmérést. Megkaptuk a lengésidőt, az inga hosszát könnyen le tudtuk mérni egy vonalzó segítségével, és a képletből már csak a gravitációs gyorsulási állandó hiányzott. Elvben ez az állandó a tornateremben nagyobb, mint a fizikateremben, így a lengésidő kisebb.

Ugyanezt eljátszottuk az ejtőgéppel; ott a gép, mikor elengedte a vasgolyót, elindította egyben a stopper is, mikor pedig a golyó földet ért, a lent lévő fotocellakapu megállította a stopper. Így megkaptuk a leesési időt, ezenkívül még kellett egy hossz, hogy milyen nagy távon esik a golyó: ezt én határoztam meg. Ha Newtonnak igaza van, akkor a tornateremben gyorsabban esik le a golyó, mert ott nagyobb a gyorsulási állandó.

Miután mindezeket elvégeztem, már csak a záródolgozat és a prezentáció előadása várt rám, melyeket szintén sikerült teljesítenem. Jóllehet kissé bizonytalankodva kezdtem neki a projektnek, de utólag visszanezve nagyon hasznos volt.

CSÍKOS TAMÁS (12/B)

hírek

P. Papp Tihamér ferences szerzetes egykori beregszászi plébános részesült idén a **Pásztor Ferenc-díjban**, amely minden év októberében egy olyan személyt illet, aki áldozatos munkájával, szolgálatával hozzájárult a beregszászi római egyházköztség életének kibontakozásához. A megemlékezést és a díjátadó ünnepséget 2017. október 22-én Pásztor Ferenc pápai prelátnak, püspöknek helynök, egykori beregszászi plébános mártírhalálának 66. évfordulója alkalmából rendezték meg a római katolikus templomban. (www.karpatalja.ma)

November 10-én 14.00 órakor – a korábbi hagyományoknak megfelelően – Budapesten a Ferenciek terén a kápolnában **elhunyt diáktársainkért és tanárainkért** mutatott be szentmisét **P. Hován Ágoston** atya, ferences öregdiák (1965/H).

November 9-11. között Tatabányán került megrendezésre a **18. Megyei Pályaválasztási Kiállítás**. Gimnáziumunkat **Stipitz Árpád**, **Tamás Gábor** és **Zarándy Kleofás** atya, **Vizes Marianna** tanárnő és **Pálmai Árpád** tanár úr, diákjaink, valamint gimnáziumunk énekklubbja képviselte.

November 11-én a közösségi szolgálat keretében a 11. és a 12. évfolyam diákjai – **P. Árpád** koordinálásával – a **Böjte Csaba** atya által alapított **székelyhídi Gyermek Jézus Otthonban** segítettek.

November 12-én a **Lengyel Richárd** ferences öregdiákunk (2014/A) által vezetett csapat **második helyen végzett a XIV. World Robot Olympiad robotprogramozási versenyszorozat világdöntőjében** San Joséban. Az Advanced Robotics Challenge kategóriában, ahol 17–25 év közötti fiatalok mérik össze tudásukat, a Budapesti Műszaki és Gazdaságtudományi Egyetem hallgatóiból álló **InnoRobot–X** nevű magyar csapat a máso-

dik helyezést szerezte meg – a csapatvezető: **Lengyel Richárd**, a tagok: **Emmert Gergő**, **Knébel Miklós**, **Ludvig András László**. Richárdnak és csapattársainak is sok szeretettel gratulálunk, nagyon büszkék vagyunk rájuk!

Április 27-én egy hagyományteremtő **öregdiák-találkozóra hívtuk a gimnáziumunkban érettségizett papokat és szerzeteseket**.

November 16-án ismételten megrendezésre került a találkozó. Visszajelzéseik alapján mindannyian nagyon jól érezték magukat és léleklében feltöltődve tértek haza. A 11 óra-**kor kezdődő szentmise főcelebránsa P. dr. Korzenszky Richárd** bencés perjel volt.

November 16-án a Filharmónia Magyarország (Filharmónia bérlet) szervezésében a **Talamba Ütögyűttes templomi koncertje** nyújtott maradandó élményt a hallgatóságunknak.

Az Országos Erdészeti Egyesület Erdőrendezési Szakosztálya és Zalaegerszegi Helyi Csoportja 2017. november 16-17-én Szentgyörgyvölgy – Szalafőn „Ügy szakmailag, mint emberileg...” címmel **emlékkonferenciát tartott Hajdu Tibor** ferences öregdiákunk (1975/B), erdőmérnök, vadgazdálkodási szakmérnök, a Zala Megyei Mezőgazdasági Szakigazgatási Hivatal Erdészeti Igazgatóság volt igazgatója halálának 10. évfordulóján.

Dr. Gaál Endre nagyprépost, ferences öregdiákunk (1964/H) adományából **gimnáziumunk egy igényes konditeremmel gazdagodott**, amelyet november 21-én maga Endre atya áldott meg diákjaink és a gimnáziumunk dolgozói jelenlétében. A konditerem a **BANDI KONDI** nevet kapta. A mozogni, edzeni vágyóknak kiváló erőfejlesztő gépek állnak rendelkezésre

2017. november 10-én és december 3-án nyílt napot szerveztünk iskolánkban. Az volt a célunk, hogy minél több általános iskolással megismertessük az itt folyó érde-

kes és sokszínű munkát. Reméljük, hogy a látogatók közül sokan kedvet kaptak, hogy jövőre frankás diákok legyenek. Köszönjük a 12. évfolyamos tanulóinknak a nyílt napokon nyújtott segítséget! Továbbá köszönjük az iskola népszerűsítésében nyújtott segítséget öregdiákjainknak, a plébánosoknak, dolgozóinknak, diákjainknak és kedves szüleiknek!

2017. december 2-án Damján atya volt diákja, **dr. Hetényi Gábor** szentendrei ferences öregdiák (1998/B), a Legfőbb Ügyészség Informatikai Főosztályának főosztályvezető-helyettes ügyésze **bűnmegelőzés témában tartott előadást** a 10/B osztályos tanulóknak. Előadásában kitért az ügyészség munkájára, a vele összefüggésben lévő feladatokra és az informatikai rendszerek működésére.

December 10-én tartották szokásos **adventi gyertyagyújtással egybekötött éves találkozójukat** a pesti ferences templom „**Szent Ferenc-termében**” a budapesti és Pest megyei öregdiákjaink.

2017. december 13-án **dr. Balázs László** rendőrezredes, rendőrségi főtanácsos, az ORFK Határrendészeti Főosztályának vezetője tartott érdekes előadást iskolánk tanulóinak **a migráció rendőrségi kezeléséről**.

öregdiákunktól érkezett

2017. október 27-én Stanislaw Dziwisz krakkói Bíboros Úrtól – Szent II. János Pál egykori személyi titkárától – a Szentatya vér-ereklyéjét személyesen vette át **Horváth József** nárádi plébános, ferences öregdiák (1964/H) és **Rostetter Szilveszter** orgonaművész. Az ereklyét 2017. november 26-án, Krisztus Király vásárnapján délután három órakor szentmise keretében helyezték el a pókaszepekti templomban. Az ereklyetartót **Dienes Gyula** művész készítette. Az egybegyűlteket **Horváth Zsolt** pókaszepekti plébános, ferences öregdiáktársunk (1971/A) köszöntötte. A szentmise főcelebránsa Zsolt atya bátyja, **Horváth József** plébános, osztálytársunk volt. *A hirt Marton György öregdiák (1964/H) küldte be.*

felhívások

A Babits Mihály Kamaratársulat, Esztergom Város Önkormányzata, a Pax Et Bonum Esztergomi Ferences Diákegyesület és gimnáziumunk szervezésében 2018. április 21-én, az öregdiák-találkozó (Frankanap) keretében, **felavatjuk egykori diákunkról, a színészlegenda Bubik Istvánról elnevezett esztergomi utca tábláját.** Bubik István családtagjait, minden egykori osztálytársat, öregdiáktársat, barátot és tiszteltőt szeretettel hívunk és várunk.

A Franka-lap megjelenését azok az öregdiákok teszik lehetővé, akik rendszeresen befizetik támogatásukat. Szeretnénk azoknak ezúttal is külön őszinte köszönetet mondani, akik a tagdíjat befizették és a Franka-lapot az elmúlt év folyamán többször is nagyobb összeggel támogatták. Kérjük mindazokat, akik rendszeresen megkapják az újságot, ám nem fizetnek érte, 2017. december 31-ig szíveskedjenek pótolni mulasztásukat a mellékelt csekken. **Az éves tagdíj + Franka-lap 2017-ben: 3.200 Ft/fő.** Köszönjük!

köszöntések

Lendvai Zoltán atya, ferences öregdiákunk (1984/A) november 27-én Magyar Fiatalokért díjban részesült. A díjat Balog Zoltán, az emberi erőforrások minisztere és Novák Katalin, az ifjúság ügyeiért is felelős államtitkára adta át. Ezzel a díjjal azokat a személyeket kívánják elismerni, akik „pozitív figyelmet” szentelnek a fiatalokra, akik hitelesek előttük és akikben megbízhatnak. Lendvai Zoltán rédcisi plébános, „gördesz-kás papként” vált ismertté, és Don Bosco példáját követve a fiatalokat a játék nyelvén megszólítva próbálja tanítani, nevelni. Zoltán atyának szeretettel gratulálunk!

50. születésnapján szeretettel köszöntjük P. dr. Tóth Damján atyát, gimnáziumunk prefektusát és tanárát. Isten éltesse sokáig, és adjon erőt és kitarást a további szolgálataához!

könyvajánló

A Magyarok Nagyasszonya Ferences Rendtartomány kiadásában megjelent Ferences köszöntés Szent László Királynak című emlékkönyv. A kötet anyagát válogatta, szerkesztette gimnáziumunk volt igazgatója, P. Tokár János atya. Imprimatur: P. Dobszay Benedek OFM minister provincialis.

„A Tokár Imre P. János által szerkesztett kötet lélekkel teli szövegezéssel, történeti és néprajzi szempontból hitelesen tükrözi Szent László király délnyugat-dunántúli és palóc udvarnépének tisztá, őszinte áhítatát és ebben a ferencesek nélkülözhetetlen, folyton jelenlévő, lelki erőműként szolgáló szerepét.” (Medgyessy S. Norbert művelődéstörténész, egyetemi docens, a Szent László Társulat társelnökének könyvajánlója.) Az emlékkönyv kiváló ajándék szeretteinknek, barátainknak. A kötet megvásárolható az esztergomi ferences gimnázium portáján (2500 Esztergom, Bottyán János utca 10.), az összes magyarországi ferences templomban, illetve online is megrendelhető a www.latogatobarat.hu honlapon. Ár: 2.000 Ft/db.

gyászjelentés

† Erdős Tibor ferences öregdiákunk (1990/A) 2017. november 28-án hosszan tartó súlyos betegség következtében szentségekkel megerősítve elhunyt. Gyászmiséje és búcsúztatása 2017. december 9-én 14.00 órakor a pasaréti ferences templomban volt. Hamvainak elhelyezése szűk családi körben történt. A jó Isten adjon örök nyugalmat neki, és az örök világosság fényeskedjék neki. Nyugodjék békében!

köszönetek

Kiemelten szeretnénk köszönetet mondani öregdiákjainknak, akik rendszeres vagy alkalmi adományaikkal segítik a rászoruló diákjainkat. Ezekből az adományokból a diákok étkezését, osztálykirándulását, osztálypénz befizetését tudjuk megoldani. Hálás köszönet illeti azokat az öregdiákjainkat – különösképpen az 1975/A osztályt – és a Ferences Világi Rendhez tartozó segítőinket is, akik első kérésünkre anyagi áldozatukkal hozzásegítették néhány ballagó diákunkat, hogy többi osztálytársához hasonlóan Bocskai-öltönyben ballagjon. Továbbá köszönjük mindazoknak az adakozóknak, segítőknek, jóakaróknak a gondoskodó szeretetét, akik ebben az évben anyagiakkal, imáikkal, erkölcsileg vagy más formában támogatták rászoruló diákjainkat vagy intézményünket, felhívásunkra, kérésünkre önzetlenül segítettek. Névtelességekben maradó adományuk tanúságtétel a ferences szellem, az emberség és az öregdiáki összetartás mellett. Nehéz élet helyzetben lévő embertársaink iránti elkötelezettségük és szeretetük példaértékű!

Hálánkat és köszönetünket fejezzük ki a Gyermelyi Zrt. vállalatnak, hogy közel 1,3 tonna száraztészta adománnyal támogatta gimnáziumunkat. Adományukkal nagyban hozzájárultak diákjaink étkeztetéséhez. Segítségüket, önzetlen támogatásukat hálás szívvel köszönjük!

Köszönjük Jármay Elemér öregdiákunk (1960/R) laptop és egyéb adományát. A laptop a gimnáziumunk élelmészeti irodájának nyújtott segítséget.

Kovácsné Guhn Andrea kolléganőnknek köszönjük az iskolai karszalagok elkészítését.

Kender Tiborné Terike rendszeresen önzetlen és áldozatkész munkájával segíti a Kákonyi Galéria kiállításainak rendezését, előkészítését, amelyet ezúton is hálás szívvel köszönünk!

egyéb

P. SZITA TEOFIL NÉPDALVERSENY

Az idei tanévtől a szokásos tanév végi népdalverseny a „P. SZITA TEOFIL NÉPDALVERSENY” nevet viseli. Az *osztályok közötti népdalverseny* első három helyezettjének járó díjakat, azaz 200.000 Ft-ot eddig a gimnáziumunk támogatásával adtuk át a nyertes osztályoknak. A jutalmak a 2017/2018-as tanév végén első alkalommal az 1975/A – P. Szita Teofil OFM osztálya – anyagi támogatásával kerülnek átadásra. Köszönjük az alapítóknak, támogatóknak!

HÉT FERENCES VÉRTANÚ DOMBORMŰVE

A XX. század 7 magyar ferences vértanúját ábrázoló márványszobor Budapesten a Tóvis utcai Kapisztrán Szent János Ferences Templom bejáratánál található. A szobor talapzatán kifeszített szögesdrót látható, ami a diktatúrát és az üldözöttek helyzetét jelképezi. A 7 vértanú feje fölött a napkorong tűndöklik, mely szétszakítja a szögesdrótot.

A vértanúk lelkében a börtön sötétségében is a hit fénye és a szeretet melege volt jelen. Ezzel erősítették meg egymást, sorstársaikat, és mindazokat, akik most rájuk tekintenek. Ez a megerősítő gesztus látható a fiatal Pelbárt atya mozdulatában, aki kezét a súlyosan megkínzott Szaléz atya vállára teszi. Magasságuk egyenlő, mert a vértanúságban

nincs kisebb vagy nagyobb jelentőségű személy, minden ember külön-külön végtelen érték az Úr szemében. Összefűzi őket a ferences ruhájuk és egymáshoz érő kordájuk. Így állnak már az Örök Bíró előtt, akire mindnyájuk tekintete irányul. *Rafael* atya keze önzetlenséget fejez ki, *Bernát* és *Szaléz* keze imádságra van kulcsolva. Ha a habitusuk alsó szegélyét nézzük, akkor a Balatonfelvidék sziluettje rajzolódik ki, és ők maguk mintha vízen járnának. Szaléz atya alakjában meglévő mozgás is ezt mutatja. Péter apostol Jézus felé ment a vízen járva egészen addig, amíg a nagy szélről meg nem rémült és süllyedni nem kezdett. Megmentője ekkor is Jézus lett.

A kommunista diktatúra vértanúi a jéghegy csúcsát képezik azok tömegében, akik a Rákosi- vagy a Kádár-korszakban börtönben voltak, vagy egyéb módon nyomorította meg őket a pártállam. A gimnáziumunkban működő ferences prefektusok, világi tanárok közül is sokan tartoznak közéjük. Ezért is érezzük fontosnak a hét ferences vértanú tiszteletének előmozdítását. A mai technikával lehetőség van a szobor vagy dombormű 3D-s szkennelésére, majd lekicsinyítve, de ugyancsak 3D-s nyomtatására, ezek után erről való mintavételre és bronzöntvény készítésére. Ezt az eljárást már önmagában is annyira érdekesnek tartjuk, hogy nagyon örülnénk, ha egy kb. 0,5X1 m-es bronz dombormű díszíthetné iskolánkat.

ÉRETTSÉGI TALÁLKOZÓK IDŐPONTJAI 2018-BAN

Kedves Öregdiákjaink! Kérünk Benneteket, hogy találkozótokat kizárólag a lentiekben meghirdetett időpontokban szíveskedjeteK megszervezni, ne térjeteK el a megadott időpontoktól! Az érettségi találkozók zavartalan lebonyolítása érdekében a kisegítő személyzet (adminisztratív, takarítók, portások és konyhai dolgozók) szeretettel áll rendelkezésetekre. Az ettől eltérő időpontokban dolgozóink nyári pihenőszabadságukat töltik, szorgalmi időben pedig nincs lehetőségünk és kapacitásunk a találkozók megszervezésére. A kollégiumi hálók elrendezéséből, kialakításából adódóan hölgyek külön elszállásolására sajnos nincs lehetőségünk. Felhívjuk szíves figyelmeteket, hogy egy időpontban 5 évfolyamot vagy 10 osztályt tudunk fogadni.

A kollégiumi férőhelyek miatti egyeztetés, időpontfoglalás 2018. január 3-tól február 2-ig lehetséges Kedves Ilona iskolatitkárnál. A találkozó szervezéséhez szükséges megrendelőlap pedig február 10-től igényelhető. Telefonszám munkanapokon, munkaidőben: 33/898-098. Köszönjük a megértéseket és együttműködéseket, szeretettel várunk Benneteket!

2018-ban az alábbi évfolyamokat várjuk érettségi találkozóra:

1953, 1958, 1963, 1968, 1973, 1978, 1983, 1988, 1993, 1998, 2003, 2008, 2013.

Az érettségi találkozók időpontjai:

2018. június 23-24., (szombat-vasárnap);

2018. június 29-július 1., (péntek-szombat-vasárnap); **2018. augusztus 17-19.**, (péntek-szombat-vasárnap).

A június 29-ei időpontot azoknak az osztályoknak ajánljuk, amelyekben több papi hivatás van, hogy a plébánosok, lelkészek a vasárnapi szentmisére hazaérjenek.

Az augusztusi találkozóra - első sorban - az 5, 10 és 15 éve érettségizett öregdiákjainkat várjuk!

ADOMÁNYGYŰJTÉS AZ ISKOLAZÁSZLÓ KITISZTÍTÁSÁHOZ

Kedves Öregdiákjaink! Amint azt már a júniusi lapszámunkban is közöltük, az iskolazászlónkban lévő pecsétet – megfelelő szakemberek bevonásával – szeretnénk kitisztíttatni. Ez a téma a Franka-nap közgyűlésen is előterjesztésre került, ahol Vincze Tibor öregdiákunk röviden összefoglalta és ismertette a jelenlevőkkel a zászló történetét. A közgyűlés résztvevői támogatták a zászló kitisztíttatását. Lévéen, hogy a tisztítás, restaurálás nagyobb összegbe kerül, szeretettel kérjük továbbra is öregdiákjaink támogatását, segítségét.

Az adományozás az alábbiak szerint lehetséges:

1. Banki átutalással a Pax et Bonum Esztergomi Ferences Diákegyesület számlájára. Számlaszám: 12025000-00135481-00100003. Közlemény rovat: iskolazászló felújítására
2. Személyes befizetéssel a gimnázium titkárságán, munkanapokon 07.00 – 15.00 óra között.
3. A mellékelt sárga csekken, közlemény rovarba kérjük feltüntetni, hogy a „zászló tisztítására”.

HÍRSZERKESZTŐ: KEDVES ILONA

